

ΑΓΩΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (Διὰ τί ἡ Βουλγαρία δὲν θὰ πολεμήσῃ).— Ἡ νῆσος Σαμοθράκη.— Ἀγγέλματα καὶ θρύλοι.— Σουδάν (ἡ πόλις Πόρτ-Σουδάν καὶ οἱ Ἕλληνες).— Ὁρᾶκη (ἡ μετάθεσις τοῦ κ. Δημαρᾶ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐνίσχυσις τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει στρατοῦ).— Τὰ ἐν Ἑλλάδι.— Ἡ σχολικὴ καὶ ἡ ἄλλη κατάστασις τῶν Ἑλλήνων.— Αἱ ἐπίσημοι ψευδολογίαι τῶν Βουλγάρων. Πότε ἐξεβουλγαρίσθη ἡ Φιλιππούπολις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Ἀπριλίου 1907

Ἐκαστον ἕα φέρεי ἡμῖν καὶ νέας ἀπειλὰς
τῶν Βουλγάρων. Ἐκαστον ἕα ἡ ἡχώ μετα-
βίβει ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν τοῦ αὐτοῦ
κοσμοῦ ἀπὸ τῶν παράγων καὶ τοῦ Αἰῶνος, ὅτι
ἐν Εὐρώπῃ Ἰάπωνες θὰ ἐξουκληρώσιν ὑπὲρ
τῆς ἐλευθερίας, θὰ ἐκδιώξωσι τὸν Τούρκον ἐκ
τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ καθαρίσωσι τὴν νοτια-
νατολικὴν αὐτῆς γῶνίαν ἀπὸ τοῦ τελευταίου
τύγματος τῆς ἀσιατικῆς δουλείας.

Και εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο συνταράσσεται
ἐν ἡμεῖς πάντα ὁδύον εὐπαθὴ διπλωματία
τῆς Εὐρώπης καὶ μελετᾷ μεταρρυθμίσεις,
ὕψλониζεται δὲ ἡ ἐξηρωμένη Τουρκία, κύ-
πτει ἑαφ'αυτῆς καὶ προσφέρει, ὅ,τι ζητοῦσιν
οὕτῃ ὕπὲρ τῶν Βουλγάρων οἱ ἐντιμοὶ μεσῖται
καὶ συνήγοροὶ τῆς εἰρήνης.

Καὶ ποταὶ μὲν εἶναι αἱ μεσιτεῖαι αὐταὶ καὶ
τοῖς ἀνταλλάγμασι καὶ ποίοις σκοποῖς
ἀρέοντι εἰς τὰς κυβερνήσεις τοῦ Φερδινάν-
δου εἶναι πρόβλημα τοσοῦτον εὐρύ, ὥστε οὐχὶ
μὲν ἓν, ἀλλὰ τόμοι ὁλοκληρῶθ' ἀπηχούτου
ποῦ διαφώτισιν, διότι ἐν τῇ ζητηματικῇ τούτῳ
ἐκτείνεται ὁλόκληρος ἡ διπλωματικὴ ἱστο-
ρία τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας
πολεμικὰς. Ἄλλ' ὅπως ἔχουσι σήμερον τοῦ
πρόβλημα ἐπείγουσαν καθιστάσῃ τὴν ἐξέτασιν
τοῦτα τὰ ἐρωτήματα: Μελετᾷ σπουδαίως ἡ
Ὀθωμανικὴ πόλεμις κατὰ τῆς Τουρκίας; Ἄν
οὐ μὴ συμβαίνει τοῦτο, ἕως ποῦ θὰ βαίνει
ἡ συμπεριφορά ἡ Τουρκία εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν
ὀχληράων;

Όλοι πιστεύομεν—καὶ ἡ πίστις ἡμῶν
ἐστὶν εἶναι τὸ μέγιστον πολιτικὸν κατόρθωμα
τῶν Βουλγαρῶν—ὅτι ἡ Βουλγαρία εἶναι το
πρῶτον συντεταγμένον στρατιωτικῶς κράτος
ἐν τῇ Ανατολῇ, ὅτι δύναται, νὰ ἐξαποστείλῃ
ἐν πέντε ἡμέραις 150 χιλιάδας ἡρατοῦ
καὶ τοῦρκοι καὶ σὺν αὐτῇ ἐντός ἄλλων
ἡμέρων δύναται νὰ ἐκπέμψῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου
πολέμου ἑτέρας 120 χιλιάδας ἀνδρας.

ἀληθέστατο τῷ ὄντι εἶναι, ὅτι τὰς χι-
δας ταύτας δύναται να κινήσῃ ἡ Βουλγα-
ρὴ ἀνάγκη καὶ αἱ στρατιωτικαὶ αὐτῆς ἀ-
νέκτα εἶναι πεπληρωμένα διὰ τῶν ἀναγ-
ων ἐφοδίων. Φαίνεται ὅμως, ὅτι οἱ Βούλ-
γοι γινώσκουσιν ἑαυτοὺς ἀκρίβειστορον ἢ
γινώσκουσιν αὐτοὺς οἱ ἄλλοι καὶ ἔχουσι
τὴν σύσσειν, ὥστε να μὴ ἀπατῶνται περὶ
ἰδίων δυνάμεων.

Μίαν πτυχήν τοῦ μυστηρίου τούτου
 μέν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐξελι-
 σμένην πρὸ τῶν ὁμημάτων τοῦ κόσμου, πτυ-
 χὸ ἀποκαλύψασαν, ὅτι ὁ ὀπλισμὸς τοῦ βουλ-
 γικοῦ στρατοῦ ἀπέτελεσε τὸ σταθερὸν μέ-
 γα τῶν ὑπουργῶν τοῦ Φερδινάνδου ἐκ λό-
 γου πολλῶν συνδεομένων πρὸς τὴν φιλο-
 ρωσίαν, ἐξ αὐτῆς δὲ ὡς ὑπὸ μίτου ὁδηγοῦ-
 σι, ἐκινάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐξήγησιν
 παραδόξου ἀληθινῆς γεγενόσης, ὅτι τὸ ἐπὶ
 στρατιωτικῇ αὐτοῦ καταξίει ἀνυμνούμενον
 τῶν Βουλγάρων παρὰ τὸν ἀπελευθερω-
 τικὸν ὄργασμόν, παρὰ τὸν ὀδὺν καὶ ἀκράτη-
 πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτα ἀφῆκεν ἀχρη-
 στήτους τὰς ἀρίστας εὐκαιρίας νὰ ξιφουλ-
 ῇ κατὰ τῆς Τουρκίας.

τσιπολέμος ἦτο ἡ Βουλγαρία ἐπὶ Σταμ-
 ωφ, ὅτε προδίδουσα τὴν Ἑλλάδα ἐξή-
 γαρ τῆς Τουρκίας ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ
 τοῦ ἔργου τὰ ἐπισκοπικὰ βεράτια καὶ
 λει ἐν ἐναντία περιπτώσει, ὅτι δὲν θά δυ-
 νά συγκρατῆσθαι τὴν δυσφορίαν τοῦ βουλ-

γαρικού λαού ἐπὶ τῇ ἀπορρίψει τῶν αἰτημάτων. Ἐτοιμοπόλεμος ἦτο καὶ κατὰ τὸ 1890 καὶ κατὰ τὸ 1895, πολὺ δὲ πλεόν ἰκανὴ πρό-
πλεμον τὸ 1897, ὅτε ἀοπλος σχεδὸν καὶ μω-
ρότατα διοικουμένη ἡ Ἑλλὰς ἀνέριπτε τὸν
περὶ τῶν ὅλων κῶδον. Ἐτοιμοπόλεμος ἦτο
κατὰ τὸ περιλάλητον ἔτος 1903, ὅτε μετῆρ-
χετο ὡς δοκιμὴν τὸ τέχνασμα τῆς ἐν Μαικε-
δόνια φεῦδεπαναστάσεως, ἥτις τοσοῦτον οἰ-
κτρῶς ἀπέδραυεν.

Διὰ τί ἡ Βουλγαρία ἀρῆκεν ἀνεμεταλλεύτους τὰς λαμπράς ταύτας εὐκαιρίας; Διὰ τί τὸ 1903 ἠνέχθη καταπινομένην τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην ἐπανάστασιν, καθ' ἣν οἱ Βούλγαροι ἀγόραζαι τῆς Μακεδονίας ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν Τούρκων βασιδουζούκων ὡς ἀγέλαι κτηνῶν καὶ ἐπορεύοντο χωρὶς μίαν κἂν βολὴν νὰ ρίψωσι διὰ τῶν ὅπλων, ἅτινα ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν μεμαρτυρημένως ἡ βουλγαρικὴ κυβερνήσις;

Πολλὰ δύναται τις νὰ καταγνώσῃ εἰς τοὺς
συμβούλους τοῦ Φερδινάνδου, ἀλλ' ὄχι καὶ
διπλωματικὴν ἀξιοσύνην, θὰ ἦτο δὲ αὐτοῦ
ἔκρημα ἡλιθιότης, ἐάν ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ
ἐκπενεταεῦτος βουλγαρικοῦ θορύβου συνί-
στατο εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπισκοπικῶν βε-
βαιώσεων, ἀτινα ὀλίγα ἔνοπια σάματα Ἑλληνο-
καθεδόνων ἤρκεσαν, ὅπως μετατρέψωσιν εἰς
ἐλθινὰ ράκη.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκροβίσεως ἦτο ἄλλος καὶ ὁ ὅτις ἐν μέρει ἐπετεύχθη· ὁ σκοπὸς τῶν μεταρρυθμίσεων. Ἡ Εὐρώπη εἴτε ὑποκρινόμενη, εἴτε φοβεῖται τὴν διαταραχὴν τῆς εἰρήνης, εἴτε ἀπὸ τοῦ μεριμνῶντα νὰ ἀπορύγῃ το κακὸν οὗτο, ἔθην ἐν ᾗ τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ πειράται νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Φαίνεται, ὅτι ἡθεραπεῖα ἀσκείται κατὰ μέ-
τρον, ὅτι δὲν ἀρέσκει εἰς τοὺς Βουλγάρους
ἀντεθεῖν ἀι νέαι ἀπειλαί. Αἱ συμφορίαι
πολλαστασιάζονται καὶ πάλιν, αἱ δολοφονικαὶ
καρῖαι διατυμπανίζετται, ὅτι συνεφιλώθησαν,
Μακεδονία ἀπειλεῖται διὰ νέων ἀναστατώ-
σεων καὶ ἡ Τουρκία καὶ ἡ Εὐρώπη τρεῖς-
οιεῖται, ὅτι ὁ ἡρωϊκὸς στρατὸς τοῦ Φερδι-
νάνδου ἐρθασεν εἰς τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς
πομονῆς του.

Ἀρά γε θὰ ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονὴ αὕτη;
 ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ὄχι· καὶ θὰ ἀποδείξωμεν
 εἰς τὸ πολεμικὸν μένος τῶν Βουλγάρων ὑπο-
 ὑπτεται ἀπλῇ ληστρικῇ πανουργίᾳ.

Η ΝΗΣΟΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ

Περὶ τῆς νήσου ταύτης ἐγράφησαν ἐκ Κωνσταν-
νουπόλεως πρὸς τὸ «Ἀνατ. Δελτίον» τὰ ἐπόμενα:

Η Σαμοθράκη, ὡς αἱ ἄλλαι τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡ-
 ρικίας νῆσοι, ἐνθαυρίζεται καὶ τῆς ὀλι-
 γρίας εἰς ἣν εἶναι διακαταλειμμένη ὑπὸ τῆς τουρ-
 κικῆς διοικήσεως. Οἱ κάτοικοι οὐδὲν ἀπολαμβάνουσιν
 τῶν βαρυνάτων φόρων οὐδ' αὐτῶν εἰς
 ἅττει ἡ διοίκησις. Οὐδὲν π.χ. ἐγένετο ὑπὲρ τῶν
 κοινωνιῶν τοῦ τοποῦ. Διότι ὅχι μόνον οὐδεμία
 κατεσκευάσθη ἐν τῇ μεσογείᾳ, καίτοι οἱ νῆ-
 οται κακτικῶς καταβάλλουσι εἰδικὸν φόρον πρὸς
 τὸν σκοπὸν τούτων, ἀλλ' οὐδέμία φροντίς ἐλήφθη
 συνθετῆς ἢ νήσου πρὸς τῆς ἡπειρου. Ἡ συγκοι-
 νία τελεῖται διὰ λέμβων ἢ ἰστιοφόρων καὶ πυ-
 λῶν μὲν εἶναι ἀρούστων κατὰ τὸ θέρος, ἀρκίαι δὲ
 ἐπικινδύνου κατὰ τὸν χειμῶνα. Πρὸ δύο ἐτῶν
 παρχος τοῦ Δεδαγῆτος, ἐξ οὗ ἐξαργατῆς ἡ νῆ-
 κατῆσθαι μετὰ τὴν Σαμοθράκης καὶ Δεδαγῆτος
 κοινωνίαν δι' ἀπομπόλην ἀνήκουτος εἰς τὸ πο-
 νικὸν ναυτικὸν τῆς Τουρκίας. Ἄλλὰ τὸ πλοῖον
 τόσον παλαιὸν καὶ τόσον ἐλαττωματικὴ ἡ λει-
 πτή τῶν μηχανῶν του, ὅστε ταχεῖα ἐθέληεν νὰ
 ἐπέλθῃ ἡ διακοπὴ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης. Ἡ
 εἶνεν οὕτω ὥς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ Σαμο-
 θράκη ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους ἐστερημένη πάσης συγ-
 κοινίας πρὸς τὸν λοιπὸν κόσμον. Εὐνόητος εἶναι
 ταῖς περιστάσεσι ταύταις ποῖα ἡ δυνατὴ ἀνά-
 ξις τῆς ἐμπορίας τῆς νήσου.

Η οθωμανική κυβέρνηση δεν έλαβε μέριμνα
 ντά προς προστασία του μεγάλου δαυκού
 του της χώρας. Κατέλειπε εις τούς κατοί-
 πσων έλευθερία περί ανθρώποις, ούτως
 έσμερον το πλείστον των δσων καταστράφη
 Η Σαμοθράκη ετράπησαν επί τινα χρόνον προς
 κτηνοτροφία· το 1870 υπήρχον εν τή νήσω

36,000 αργοπρόβατα· αλλά το 1905 υπελείφθησαν μόνον 9,000. Τοῦτο δὲ διότι ἡ ζωοκλοπὴ ἀνεπτύχθη εἰς μέγιστον βαθμὸν, καὶ ἡ ἀστυνομία συγκατεμένη ἐξ ἐνὸς δεκανῆος καὶ τεσσάρων χωροφυλάκων, δύο Ἑλλήνων καὶ δύο Ἀλβανῶν ἤτο ἐν τελῶς ἀνίσχυρος νὰ καταβάλῃ αὐτήν.

Τῆς νήσου οἰκονομίας ἀποκλειστικὸς ὑπὸ χριστιανῶν, οὐδὲν, ὡς εὐνόητον, ἐπράχθη ὑπὲρ τῆς δημόσιας ἐκπαίδευσως. Οἱ κάτοικοι ἰδίᾳ διαπύοντο-ντὴ στοιχειᾶς σχολῆς μεθ' ἑνὸς διδασκάλου καὶ μιᾶς διδασκαλίσσης. Ἄλλ, οὐδὲ ὑπὲρ τῆς γεωργίας ἐκείνο τι Οἱ ἰδιοκτῆται ἐγκαθίσταντο ἀπὸρθ' ἐλαίου-τριβῆς· εἰς μάλιστα ἴδρους ἐργασίας σκαπνοποταίᾳ ὑδροκρήνην. Οἱ καταρράκται εἰναι πολυαριθμοὶ ἐν τῇ νήσῳ καὶ οἱ κάτοικοι ὅλαι ῥήδονταν νὰ χρημετelliθῶσιν αὐτοῖς, ἐν μὴ ῥῆλλειψίς συγκοινωνίας καθίστα ἀδύνατον πᾶσαν ἐμπορικὴν ἐπικειρήνην. Συνελόντι εἰσιπνάντι τῶν βαρυτάτων φόρων αἱ ἐν τῇ νήτῳ δαπάναι τῆς τοαυτῆς κυβερ-ήσεως περιορίζονται εἰς τὴν συντήρησιν ἐνὸς ἐπαρχοῦ, ἐνὸς τελωνίου καὶ τῶν πέντε μνησθέντων γεωφυλάκων.

Ἡ παρικομὴ τῆς νήσου δύναται νὰ κριθῇ διὰ τῆς ἀνθρώπου τοῦ πληθυσμοῦ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 19^{ης} αἰωνοαναταστρεφίδος ὁ πληθυσμὸς ἀνῆλθετο εἰς 12-15 χιλ. ψυχάς. Ἡ νήσος ἤδυνάτο νὰ διαθροῖσθαι αὐτὰς τὴν 1821 ἃ Σπορὸσθένει λαμβάνει μέρους εἰς τὴν ἀλκηνικὴν ἐπανάστασιν. Τῇ 1 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀλλοχθὲς διηχλίων Τούρκων ἐποσβάζεται εἰς τὸ νησιόσποτον τῆς νήσου. Οἱ Ἕλληνες ἀτελεῶς ἐπιλαμοῦσι—ὕπθρχον ἐν τῇ νήτῳ μόνον 41) τυ-βεία—ταχέως ὑπὸσπασσονται. Ἀοχζουσι σπαραχὰ πλ. πολλὰς παρὰσθεῖται ἡμέρας. Οἱ ἐκ τῶν σπα-βῶν διασωθέντες κἀτοικοὶ πωλοῦσιν ἐξ ὁδοῦ τοῦ ἱστοροῦνται βίβ. Ὅσιν οἱ Γούρκοι ἐκἀτελείπον τὴν νήσον, εἰχον ἀπομειναι μόνον 130 οἱ οἰγένεσιν ἐκμεινέσιν εἰς τὴν δση. Σήμερον ὑπάρχουσι 3.080 ἀνέμεσι Ἕλληνες, πλην τριῶν οἰκογενεῶν μουσουλ-ἄνων.

Ἀπὸ πολλῶν ἐὼν ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου με-
στῆσιμος, καίτοι οὐδ' οὐκ ἀνανάπτουσαι τελεῖ-
ται. Διὰ τοιαύτης μετρικῆς ἐξύτης συναίσθητιν
ὡν κατηρέωνται τῆς οὐδέναις κυφισθλίας, ἐνεκα
τοῦ πλούτου τῆς χώρας, οἷοι ὁ λαὸς οὗτος ταχέως
ἐκλήροτο εἰς τὴν πάσαι ἀνυμνητικὴν ἀκμὴν τοῦ

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ

Υπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «**Διευκρινιστικὰ Κου-
ρουβλάχων**» ἡ «**Εκκλησιαστικὴ ἀλήθεια**» ἀν-
ορύφει ἐν τῇ 27^ῃ ἀριθ. 11 τῆς 17 Μαρτίου 1907
ἑλλορ αὐτῆς τίς πρὸς τὸ οἰκουμενικὸν Πατρι-
χεῖον ἀναφορὰς τῶν Βλαχοφρόνων χωρίων τῆς
ισκοπικῆς ἐπαρχίας Κίρου (Αἰατεσίνης), ἐν
οἷ διεδροκίωσεν ὑπὸ τὴν ἐν Βουκουρεστίῳ πα-
φρόνων ὡς Ρωμοῦνι διαμνησθῆναι στεντο-
εἶα τῇ φωνῇ· ὅτι πετροσπραδῶτως ἀπ'
ῶνων ἑλλήνες εἶναι, ἀφωστωμένοι ἀ-
κιδνάντες τῷ Πατριαρχεῖῳ Κωνσταν-
νουπόλεως, ἀρρηκτως ἐν ὅλον καὶ
ῶνον, ἐν κοινῇ· κερδῶσσαι καὶ ἐθί-
εἶς μετὰ τῶν ἑλλήνεσι ὁμολογούντων
δελφῶν ἑλλήνων ἀποτελοῦσιν· ὁδέποτε
υτοῦς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων διεκρίναν-
ς καὶ χωρίσαντες, ἄλλ' ὡς ἐθνος καὶ
ῶνον ἐν μετ' αὐτῶν ἐαυτοὺς ἀείποτε
σθνήσκοντες καὶ θεωροῦντες. Ἄλλ' εἰς
ἱστορικῶν Βλαχόφρωναν ἑλληνικὴν κοινότητα
εισοῦρας τῆς ἐπαρχίας Καστορίας ἐπεφυλλάσσει
δόσῃ τὸ καιροῦσιν ὅπισμα κατὰ τὸ πο-
τὸ προσηλτισμοῦ, δν κατῆσχοναν διὰ τῶν
ἱνδρωτέρων μέσων οἱ πέραν τοῦ Δουνάβεως ἐ-
νωτισμοῦν πολιτισμὸν ἀνιπρῶσσωσι, καὶ κα-
ρόσῃ δέγμα ἀπαράμιλλον τῆς εἰς τὴν ἑλληνι-
παρεῖδα ἐμμόνον ἀφοσιώσεως τῆς. Ἐν τῇ ἀ-
ροῇ αὐτῆς εἰς τὸν Οἰκουμένικον πατριάρχη
οἱ ἀπρηταί, δι' αὐτὸν ἀπὸ τσαρσάουταεῖας
κατηθείς ὑπὸ τῶν Ρωμοῦνων χρεῖος πρὸς
σπλητισμὸν ἥτο χρεὸς κινεῖσῃς, ἡ πόλις θά
ἐρεπέτο εἰς κινεῖσῃν. Ἀλλ' ἡ ὁμωνική
παγάνδα, παρ' ἡμῖν τοῦλαχιστον, λέγει ἡ ἀ-
ροῇ, τοῖς Κουρσοσλάχοις εἶναι ἀποτροπαιοτέρα
αὐτῆς τῆς Ἀθιγγανικῆς, διὸ συναισθανόμεθα
τὸ αἶμα ἡμῶν οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει πρὸς τοὺς
μῶνους, διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐκ τῶν 625
ργεῖσιν, αἰνεῖς μολοῦσι τὴν κουρσοσλαχικὴν
4 δεκαετηρίδας ὁμῶν Ρωμοῦνι τῆς πατρίδος
ἐν ἐκρύχιστα ἐξ ἀρχῆς οἱ ἀργυρωμένοι ὁ-
νῶν δόκαλοι καὶ διδασκάλισσαι, τοῖσιν μο-
15 οἰογένηται, ὡς μόνον πόρον ζωῆς ἔχουσαι
μακάριον καὶ ἀέναντον μαστὸν τῆς ὁμανι-
προπαγάνδας, ἥις ἐκτοτε οὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα

ῥῆσιν ἢ πρὸς ἀποχώρησιν». Καὶ προσθέτει τὰ θύματα ταῦτα ἢ ἑξαίσις ἀληθῶς ἀναφορά! «Καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν, ὅτε ἡ γλώσσα ἡμῶν κατέστη κάρφος τοῦ ἐφθαλμοῦς τῶν ἡμετέρων ἐθνικῶν ἐχθρῶν, διὰ ταῦτα βηλοῦμεν διὰ τὰς τέρας τῆς ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς, ὅτι συνελθόντες ἀπαξάπαντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπεφασάμεν χάριν τοῦ γένους εἰς τὸ ὅπου ἐν ἀνῆκοιμεν ὑπὸ τὴν κραταίαν αἰγίδα τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ φιλοδόξου ἡμῶν Ἀνακτος ν' ἀποσυγκρατῶμεν ἅπαντες διὰ παντός τὸ ἡμέτερον κουτσὸν βλαχικὸν γλωσσικόν· ἐξῶμα ἐκ πασῶν τῶν σχῆσεων τοῦ βίου ἡμῶν, ἐκ τοῦ οὐκ οὐκ, τῶν οὐδῶν καὶ πάσης τῆς ἀγορᾶς καὶ πάσης τῆς κοινωνίας. Σήμερον ἐν ἡλείσσοις ὁμιλεῖται πλέον ἢ ἡδύαλε κτός τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐκ νηπίων μέχρι γερόντων καὶ παρακαλοῦμεν τὴν ὑμετέραν τιμωτῆσιν ἡμῖν παρανοήματα νὰ γνωρίζῃ τοῦ λοιποῦ, διὲ ἡ Κοινότης ἡμῶν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς καθαρῶς ἑλληνοφώνους κοινότητας πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἐθιῶν καὶ λογομαχιῶν τῶν ἐπιδιωκόντων νὰ ἀγρεύουσιν εἰς περὶ θαλάσῃ».

— Η Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια καταγγέλλει
ἐπομένως ἀληθὺς κακοθήθειαν τῆς καθολικῆς
προκαθίδας Ἀπο ἱερεῖς καθολικοὶ φέροντες τὴν
περιβολὴν δοθούσαν κληρικῶν προσηλῶν τὴν ἡυ-
ριακὴν 18 Μαρτίου εἰς τὸν ἐν Κοινοκαλίῳ Κοιν-
ταρινοπολίῳ δοθούσαν ναόν, ὅπου ἐτελείτο ἡ
εἰσαγωγή πρεσβυτέρου, ὡς ἐπιθυμοῦντες ὅθην ἐν
καρπότητι κατὰ τὴν τελ-τὴν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀ-
πόλυσιν ἤρξαν διανεμῆντες φυλλάδιον φέρον τὴν
παραγραφήν «Ἐρχου καὶ Ἰδε». Τὸ φυλλάδιον τοῦτο
νωρὶς εἰς τοὺς δοθούσους, ὅτι ὑπάρχει ἡ Ἐλ-
ληνὸς καθολικὴ ἐκκλησία» ἐν Κοινοκαλίῳ
καὶ εἶδα τοιαύτη ἐν Μόδι Χαλκηδόνος καὶ διὰ οἱ
δοθούσους προσερχόμενοι εἰς ταύτην δὲν θὰ θυσία-
σιν καὶ θρησκευτικὰ ἔθιμα τοῦ ἔθνους τὴν καὶ
τοὺς ἐξωτερικοὺς τῶν τύπους τοὺς τῶσαν σεβαστοὺς
ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῳ, οὕτως «Ὅτι τὸν ἑλ-
ληνικὸν λαὸν ἐνέκε τὸ πᾶν» καθ' ὅσον ὁ
απισμὸς εἶναι συμβεβησιτωτάτος ἐπὶ πάντων τῶν
ἡμεῶν, εἰς ἐν τι μόνον ἐξαρχούμενος, εἰς τὴν
ἡμεῶν τὸν τοῦ πάπα ὡς ἀνωτάτου, ἀπολύτου καὶ
λαθροῦ δεσποτοῦ συμπαῆς τῆς ἐκκλησίας. Δι'
τόχου ἄρθρου καυτηριάζει ἡ Ἐκκλ' Ἀλήθεια
ψεύδος τοῦτο καὶ τὴν κισθηλίαν καὶ τὴν ἀγνο-
σίαν. Αὐτὰ ἐπικρίτει εἰς τοὺς ἡγούμενους τῆς
ἀπὸ τὸν Πίστειν ἐκκλησίας ὡς ἐργάτας αὐτῶν
ἀλλ' ἡ ὡσαύτῃ ἐκκλησία οὐχὶ νῦν, ἀλλ' ἀπὸ πολ-
τῶν διεσπάρχει τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ὅλων δὲ τῆς
ἐκκλησίας ἀπέμεινε μόνον τὸ ψεύδος.

— Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀγρότους διαγωμοὺς.
ὡς φησὶσαν οἱ ἑλληνικοὶ ναοὶ καὶ τὰ σχολεῖα
Ρωμανίαν καὶ Βουλγαρίαν, ἡ ῥωσικὴ αὐτοκρα-
τορία ἐκπαιδεύεται εἰς τὰς παλαιὰς καὶ εὐλέκτους
προδόσεις τῆς τῆς προσασίας τῶν Ἑλλήνων, δι-
κόσων ἐν αὐτῇ. Νομίζεις, οὐ νόν πνεῦμα ἀν-
τιροπήσῃς τὴν πατροπαράδοτον εἰς τοὺς Ρώσους
λάβειν πρὸς τὴν μητέρα τῆς ἐαυτῶν ἑλληνικῆν
κλήσιν καὶ τὴν διὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἥως ἐφ' ἣς
ἐστὶν πρῶτῃ τοῦ σπυρκίου τοῦ μεσαιωνοῦ σκότος,
ἑλληνικὰ ὄφλον δι γράμματα. Ὑπὸ τὸ θάλ-
πος τοῦτο τῆς προσασίας τῶν Ρώσων ἀνθερμύ-
σαν αἱ ἐν νάγκῃ διατελοῦσαι ἑλληνικαὶ κοινότη-
τες καὶ ἡ μὲν τὴν ἄλλην ἐπιπυκνῶσιν παρὰ
τῆς αὐτοκρατορικῆς κωδικοποιήσεως καὶ τῶν τοπικῶν
κλήσεσιν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν ἡ μὲν νὰ
τῆς ἑλληνικὸν σχολεῖον, ἡ δὲ νὰ λάβῃ Ἑλλη-
νισμὸν. Ὅθεν, καθ' ἃ μανθάνομεν παρὰ τῆς ἐν-
ταῦθα ἐν Ὀδησσῷ νεοητικῇ συναθροίσκου «Κό-
νου», γένη ἐπ' ἐσχάτων ἀνεγνωρίσθησαν ἑλλη-
νικαὶ κοινότητες πλὴν τῶν ἀνεγνωρισμένων Ὀδη-
σσέων, Σερβασουπόλεως. Ὑλίας, Βιτουί, Ταῦρα,
Βουρσάκι, αἱ ἐν Αἰκατερινάδα, Ἀσάπα, Κομοδίνω,
Βουρσάκι, Ροστόφ, Σότκι, Σοχόμ καὶ Τι-
βόλι ἑλληνικαὶ κοινότητες. Εἰς τούτων ὧρων ἀπὸ
ἐξουσιαστικῆς ἀποστάσεως κτελεῖ ἡ Καπαρὶνκα, εἰς
ἐξήκοντα συγκαθίσθησαν οἰκογενεῖαι τῷ 1864,
ὡς ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι σήμερον παρημέλ-
ησαν τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων των. Ἡ σχολὴ
κατασκευασθὲν πρὸ μηνῶν καὶ ἑλλαν ἱεροῦς ἐκλήβη
πενεὶα τοῦ παντοῦ. ἐπισκόπου τοῦ Σοχόμ Μτ.
αἱ ἀριθμούνται περὶ τοὺς ἐνεήκοντα. Οἱ Ἑλ-
λῆς ἄποικοι κατάγονται ἐκ τῶν χωρίων τῆς ἐ-
κκλησίας Χαλδίας.

